

Úgy gondolom, válaszolnom kell azoknak a kedves olvasóknak, akik szóvá tették:

- Miért kapott folyóiratunkban ekkora hangsúlyt Tudományos Egyesületünk ideai alkatrész-konferenciája?
- Miért jelenik meg kettős célszám az elektronikai alkatrészek témaköréből, amikor erre az elmúlt évek során soha sem volt példa?

A válasz rendkívül egyszerű. Úgy, ahogy Köveskúti Lajos, Egyesületünk elnöke, folyóiratunk szeptemberi számában írta, valóban tiszteletet kívántunk adni Tudományos Egyesületünk 1974-ben, Pécsen rendezett alkatrész-konferenciáján végzett munkájának és az annak nyomán született ELŐTERJESZTÉS-nek.

Az alkalom és az indíték valóban ez volt! De hadd kérdezzem meg a szóvátévőktől: nem lett volna más indokunk is, hogy célszámot, méginkább kettős célszámot adjunk ki elektronikai alkatrésziparunk munkájának, eredményeinek, törekvéseinek és főleg gondjainak bemutatására?

Őszintén be kell valljam, hogy a tízéves évfordulóhoz szóló tiszteletadáson túl, bennem, számos ilyen gondolat is segítette a döntést, melynek eredménye, végül is a kettős célszám lett.

Melyek ezek a gondolatok?

— Szerintem soha nem volt ennyire indokolt gondolataink középpontjába állítani elektronikai alkatrésziparunk kiemelt fejlesztésének nélkülözhetetlenségét, mint ma, amikor olyan alkatrészellátási gondokkal küzdünk, amelyekre példa alig található az elmúlt években.

— A MOS-BOÁK, a fólia-, réteg- és elektrolitikus kondenzátorok, a stroncium ferritek, a fémréteg-ellenállások és a hibrid áramkörök területén elért szép eredmények öröme és elismerésén túl, számomra csalódást hozott az Elektronikai Központi Fejlesztési Program VI. ötéves tervidőszaka a bipoláris áramkörök, a passzív, az elektromechanikus, a vákuumtechnikai, a szerkezeti alkatrészek tématerületén és az alkatrészellátásban.

Csak egyes tématerületeken hozott megoldást az EKFP az átfogó, a lemaradást felszámoló, a gyors stb. jelleg helyett.

Nem titkolom, hogy bennem elhalványították az elért eredmények nagyszerűségét is, a VI. ötéves terv végére kialakult alkatrészellátási gondok.

— A gond lényege számomra abban sűrűsödik, hogy az Elektronikai Központi Fejlesztési Program létezése mellett is, sokkal rosszabb alkatrészellátási

helyzet jött létre elektronikai iparunkban, a VI. ötéves tervidőszak végére, mint amilyen a VI. ötéves tervidőszak kezdetén volt. Igaz, hogy a visszaesésnek nem az EKFP volt az oka, de az is igaz, hogy az sem tudott védelmet adni a kialakult helyzetben. Igaz továbbá az is, hogy a csak egyes tématerületeken hatékony EKFP és annak is időben való elhúzódnása, valamint a „kereslet és kínálat” egymás mellett való, illesztetlen elfutása már hozzájárult a gondokhoz. Tudom, hogy az alkatrészellátás területén jelentkező mai gondok egyenes következményei annak, hogy az elmúlt évtized során nem kellő dinamikával fejlesztettük alkatrésziparunkat, és annak fejlődése évről évre, fokozatosan elmaradt, mind a nemzetközi színvonalától, mind a hazai igények fejlődésétől is. Az ellátási gondokat bizonyítja a bevezetett, majd formálisan megszüntetett importkeret-gazdálkodás is, melynek egyik legfőbb jellemzője, hogy megoldást hozni ez sem tudott.

Ellátási gondjainkat a jövőben még tovább növeli az iparon kívüli alkatrészfelhasználók igénye, mely elektronikai iparunk fejlődéséhez képest is, dinamikusabban fog növekedni a 80-as évek második felében. Ha ehhez hozzávesszük a VII. ötéves tervben megindítani kívánt hazai, népgazdasági elektronizálást, akkor láthatjuk, hogy az országos alkatrész-igények minden eddiginél gyorsabban fognak növekedni.

— A VI. ötéves tervidőszak mindennapi gondjai nyomán sokadszor bebizonyosodott számomra, hogy kizárólag az alkatrészgyártó vállalatok lehetőségére épített alkatrészipari program nem hozhat megoldást! Csak további súlyos lemaradást! Nem vágytam erre az ismételt tapasztalatra, mert több mint egy évtizeddel ezelőtt, már Pécsen is, megfogalmazták ezt a szakemberek.

Ismételten bebizonyosodott számomra az is, hogy az elektronikai háttérpar kívánt dinamikájú fejlesztésében és a bekövetkezett lemaradások gyors felszámolásában *nélkülözhetetlen, a megoldást is biztosítani tudó állami beavatkozás és állami segítség.*

A VII. ötéves tervidőszakra szóló ipari koncepciók eddigi munkáinak ismeretében féltő, hogy ez a felismerés újra nem fog döntő tényezővé válni a VII. ötéves tervidőszakra készülő új programokban sem. Ha így lesz, beláthatatlan következményeket fog eredményezni egész elektronikai iparunkban.

— Végül csak néhány kérdés, amely újra amellest szól, hogy napirendre térni alkatrésziparunk problémái felett csak a megoldás után szabad: elértük-e azt a célt, amelyet 1974-ben Pécsen megfogalmaztunk?

Megvalósítottuk-e azt a programot, amelyet a pécsi alkatrész-konferencia utáni **ELŐTERJESZTÉS**-ünkben a pártnak javasoltunk, és amelyet ma is nélkülözhetetlennek ítélnék? El tudunk-e számolni holnap önmagunk előtt, ha megállunk, ha a nehézségek nyomán megoldhatatlannak ítélnék a megoldhatót is?

Tudom, számos olyan tudományos cikk „parkol” a nyomdában, álló anyagként, amely nemzetközileg is jelentős, tudományos eredményről számol be és több szám óta nem kap helyet folyóiratunkban. Tudom, de azt is, hogy ma a magyar elektronikai iparban **ELŐRE VAGY HÁTRA** kérdéssé sűrűsö-

dött az alkatrészipari helyzet, ugyanakkor a „parkoló” cikkek legfeljebb egy-egy téglányi dicsőség kisebb késését eredményezik.

A téglányi dicsőségek is szükségesek! Sőt! De ha sorolni kell, akkor ma első, második, n-edik helyen, alkatrészipari gondjainké a prioritás.

És végül még egy kérdés:

Ezek a téglányi dicsőségek meddig érhetőek el és meddig őrizhetőek meg, ha nem oldjuk meg elektronikai alkatrésziparunk súlyos gondjait?

DR. TÓFALVI GYULA
főszerkesztő